

TIDEWATERSKÁ NEVĚSTA

LAURA FRANTZ

TIDEWATERSKÁ
NEVESTA

TIDEWATERSKÁ NEVESTA

LAURA FRANTZ

Copyright © 2021 by Laura Frantz

Originally published in English under the title *Tidewater Bride*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2022
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-019-3

*Venujem
skutočnej Pocahontas
a jej ľuďom*

1

JAMESTOWN, VIRGÍNSKA KOLÓNIA

JAR 1634

Bohužiaľ, nebola jednou z tabakových neviest, ale poverili ju ich privítaním. Vskutku ťažká úloha pre dvadsaťšesťročnú ženu, aj keď bola dcérou hlavného obchodníka kolónie. Vrelé odporúčania vychvaľujúce krásne mladé Angličanky sa celú zimu hromadili na stole jej otca ako naviaty sneh a ich mená jej teraz tancovali pred očami ako zamrznuté snehové vločky.

Jane Rickardová. Mary Gibbsová. Jane Harmerová. Audrey Hoarová. Jane Macintoshová. Margaret Boardmanová. Jane Jacksonová. Abigail Downingová...

Škoda, že na svete je tak málo žien s menom Jane!

S ironickým úsmevom na perách stála neďaleko preplneného móla a zoznam tabakových neviest si pritískala k živôtku, aby si udržala aspoň trochu tepla v pobrežnom vetre, ktorý vo Virgínii nikdy neutíchal. Bola rada, že rodičia jej vybrali meno Selah. Ani jedna žena na palube prichádzajúcej lode Seaflower sa tak určite nevolá.

Vo vzduchu sa vznášal zápach slanej vody, rýb, tabaku a dechtu. Hlučné čajky krúžili na oblohe a škriekali, akoby aj ony chceli privítať túžobne očakávanú loď. Keď sa pred štvrtihodinou objavila na obzore, na brehu sa najprv zhromaždili jamestovskí muži – trpezlivé duše túžiace po potešeniach manželstva. Každý ženích zaplatí za nevestu stopäťdesiat libier v kvalitných tabakových listoch – výstrednosť, ktorú si mohli dovoliť len niektorí.

Na čele tohto podivného uvítacieho výboru stáli úradníci kolónie. Vo svojich najlepších nedeľných šatách a s nedávno pristrihnutými vlasmi aj bradami vyzerali zmenení na nepoznanie – všetci okrem Alexandra Renicka.

Xandera, ako mu hovorili dôverní priatelia. Široké plecía. Pozoruhodná výška. Nápadná brada. A k tomu zápästia prezrádzajúce skvelého šermiara. Jedného zo „starých“ virgínskych plantážnikov, ktorý v skutočnosti nebol starý, ale patril k hŕstke prvých osadníkov, ktorí sem prišli a od založenia osady pred takmer tridsiatimi rokmi odhodlane vzdorovali smrti.

Teraz pozeral na ňu a v jeho očiach videla pobavenie – alebo to bolo pohrdanie? Bledú tvár jej zohriala krv, ktorá sa do nej zrazu nahrnula, hoci sa snažila nečervenáť. Nečakala, že ho dnes uvidí vítať nevesty, aj keď bol vdovec.

Trochu posmešne jej zamával klobúkom. Slnčné svetlo sa mu pohralo s tmavými vlasmi, ktoré nosil rozpustené a siahali mu až po široké plecía. „Všetko v poriadku, slečna Hopewellová?“

„To čoskoro zistíme, pán Renick. Prišli ste si po nevestu?“

Zrazu sa zamračil. Nad jej trúfalou otázkou?

„Ak si niekedy pekná mladá žena zaslúži pracovitého manžela, bude ním Alexander Renick.“ Jej tón vyznel rovnako posmešne ako jeho prehnaná poklona. „Môžem vás dopísať na zoznam oprávnených záujemcov...“

„Ktorých počet nepochybne presahuje počet kráľových chránenkýň, nachádzajúcich sa na palube tejto lode.“

„To je pravda. Tu nikdy nebude dosť žien.“

Zamyslene si pošúchal bradu. „Prezradte mi, čo sa s nimi stane po vylodení?“

Selah pozrela do svojich papierov, aj keď podrobnosti pozerala naspamäť. „Ženy najprv poučia v kostole a potom ubytujú v domácnostiach manželských dvojíc, ktoré sa o ne budú starať, kým si nevyberú manželov.“

„Takže celá Virgínia ich bude teraz obskakovať v nádeji, že zabráni našim mužom, aby opustili kolóniu alebo si našli pohanské nevesty.“ Napravil si klobúk v silnejúcom vetre.

„Asi áno,“ zamrmlala, zasiahnutá trpkou pravdivosťou jeho slov. „Mattachanna nám veľmi chýba.“

Nastalo ticho.

Renickove oči zrazu pripomínali oblohu za letnej búrky. Jednu minútu boli strieborné ako práve vyrazená minca a druhú žiarivo modré ako Chesapeacký záliv. O tragédii, ktorá ho postihla, sa zatiaľ spolu neporozprávali. V skutočnosti sa zhovárali veľmi zriedka. „Použili ste jej indiánske meno. Nenazvali ste ju lady Rebeccou.“

„Anglické meno z nej ešte neurobí Angličanku,“ podotkla Selah. „Mattachanna bola powhatanská princezná. Inak ju nazvať nemôžem.“

Uprel na ňu prenikavý pohľad. Neočakávala odpoveď. Zarastená brada mu viditeľne stvrdla – jasné varovanie, že sa priblížila k hranici, ktorú neradno prekročiť.

Ticho sa s ňou rozlúčil a o krok ustúpil. „Vraciam sa do Rose-n-Valu.“

„Nezostanete na...“ Zmätená Selah sa zarazila. Ako by mala nazvať príchod tabakových neviest?

„Maškarný ples?“ Xander pokrútil hlavou a odvrátil sa. Okraje tmavého plášťa sa mu vo vetre zvinovali a rozvinovali ako lodná plachta.

Vskutku, maškarný ples. Ale presne tak sa cítila uprostred toľkých veselých mužských hlasov a samopašného smiechu. Na breh prišli ďalší muži a pohľadmi sa zavrtali do lode s vysokými stožiarmi, ktorá bola tri mesiace alebo aj dlhšie domovom prichádzajúcich neviest.

„Posielam srdečné pozdravy vdove Brodiovej a vašim ušľachtilým psom!“ zavolala za ním a nevšimala si rozporuplné pocity, ktoré v nej zakaždým vyvolali ich občasné stretnutia. Najčastejšie smútok, príležitostne očarenie a veľmi zriedka pohrdanie.

Vďakabohu, Seaflower s toľkými ženami pri zábradlí jej poskytla dostatočné rozptýlenie. Zízajúci muži mrmlali a nezadržateľne sa valili dopredu ako prílivová vlna, vzdúvajúca sa od netrepezlivého očakávania. Selah premohla ľútosť. Nový svet na nich tvrdo doľahol. Túžili po spoločnosti. Po pohľade na peknú zásteru. Po plnom tanieri. Po niečom, čo presahovalo hranice života, v ktorom poznali iba drinu a biedu. Týchto mužov videla v ich najhorších chvíľach, ich skromné prednosti a mnohé nedokonalosti poznala rovnako dobre ako tovar v koloniálnych skladoch a, bohužiaľ, väčšinou by za nich nedala ani deravý groš.

„Sestra!“ doniesol k nej vietor z paluby ponad sčerenú vodu známy hlas. Shay?

Selahino podráždenie ešte vzrástlo. Jej mladší brat bol veľmi dlho preč, a to iba preto, lebo ich otec usúdil, že obchodovanie ho nudí a potrebuje si vyskúšať niečo nové. Stál vedľa kapitána Kendalla a vyzeral veselý, aj keď oveľa chudší než pri svojom odchode z Jamestownu pred šiestimi mesiacmi. Solené bravčové mäso a sušienky mu zjavne nerobili dobre. Bože, ako veľmi jej chýbal!

Z lode vystúpil prvý. Na nohách, ktoré mal po dlhom pobyte na mori neisté, zbehol po lávke a pustil sa pretláčať medzi mužmi. Keď sa napokon dostal k nej, takmer ju zrazil na zem – ale skôr svojím zápachom než mocným objatím.

„Selah, konečne!“

Zadržala dych a pevne ho objala, radosť v nej doslova bublala. „Na to, že máš za sebou dlhú plavbu, nevyzeráš najhoršie, braček.“

„Osem ľudí počas nej zomrelo a dvanásť ochorelo,“ smutno oznámil a potom sa rozhlíadol okolo seba. „Kde je otec?“

„Na ceste.“

„A matka? Má sa dobre?“

„Áno. Je v záhrade.“ Kde inde by na jar bola?

„Som hladný ako vlk a už sa ich neviem dočkať.“ Obdaroval ju štrbavým úsmevom a rázne vykročil, čím jej pripomenul Xandera, ktorý sa pobral rovnakým smerom pred necelou štvrtňhodinou. Brat sa na ňu naposledy obzrel cez plece.

„Mám pre vás kopy zaujímavých príbehov!“ zavolal.

Selah postupne zmizol z tváre úsmev a vrátila sa k svojmu zoznamu. Ktoré chuderky zomreli a ktoré bude treba odniesť na ošetrovňu? Možno medzi nimi bude aj ich zverenkyňa, dievča bez tváre, ale nie bez mena – Cecily Wardová. Selah mala pocit, že tie ženy už pozná. Požiadavky virgínskej kolónie boli veľmi prísne: uchádzať sa môžu len mladé, pekné a dostatočne vzdelané. Najmladšia mala iba šesťnásť rokov a najstaršia dvadsaťosem. Pokiaľ išlo o ich Cecily...

Dcéra zosnulého džentlmena, ktorá vie priasť, šiť, variť, piecť, vyrábať syr aj maslo, bez problémov zvláda bežné domáce práce a okrem toho je zručná čipkárka.

Selah znovu pozrela na ženy, ktoré sa odvracali od zábradlia a chystali sa vystúpiť na breh. S vážnym alebo ostražitým výrazom na tvárach, prezrádzajúcich utrpenie prežité počas dlhej plavby cez oceán, kráčali v ústrety tomu, čo im Jamestown mohol ponúknuť. A mesto, nedávno prekrstené na James Cittie v smiešnom úsilí ukázať ho v lepšom svetle, sa veru malo čím pochváliť. Každdej neveste sľúbili malú parcelu – v Anglicku

niečo neslýchané –, čo nepochybne urýchlilo ich príchod do Jamestownu. Na lodi dostali nové oblečenie a biele rukavičky z jahňacej kože. Pre tie, ktoré túžili po sladkostiach, kúpili sušené slivky. Všetko zaplatili anglickí investori.

Selah a jej otec mali na tejto strane Atlantického oceána dozrieť na výdaj ďalšieho sľúbeného tovaru, ktorý teraz ležal na policiach v jamestovnskom sklade. Spodničiek, záster, dvoch párov topánok, šiestich posteľných plachiet a bielych čiapok alebo čepcov, ktoré vydaté ženy nosili, aby sa odlíšili od slobodných.

Ale najmä na samotné nevesty.

Rose-n-Vale bol sčasti dvojposchodová drevená stavba a sčasti flámsky murovaný dom, podivná zmes starého a nového, rustikálneho a elegantného, ale patril jemu a našiel v ňom domov. „Vzdušný zámok“, ako miestni hovorili Rose-n-Valu, nachádzajúci sa niekoľko míľ hore riekou od Jamestownu, sa stal Xanderovým útočiskom z jediného dôvodu – nachádzal sa dosť ďaleko od malicherného politikárčenia a nekonečných hádok, ktoré ho doslova vyhnali z najväčšej virgínskej osady.

Rozľahlé a ťažko vydobyté sídlo, obklopené tabakovými poľami v rôznych fázach pestovania, jasne dokazovalo, ako Xander trávi svoj čas. Za jeho vzdialenými hranicami ležali úhorom susedove polia. Tento plantážnik a zároveň priateľ, ktorý zahynul pri násilnostiach v roku tisícšesťstotridsaťdva, Xanderovi veľmi chýbal. Na druhej strane sa rozprestierali – takisto neobrobené – polia patriace ďalšiemu blízkeму priateľovi Ustisovi Hopewellovi, hlavnému obchodníkovi kolónie. Povrávalo sa, že niektoré dostane Selah Hopewellová do vena. *Ale kým neskrotí svoj jazyk a temperament, pomyslel si Xander, nijaký muž nenaberie odvahu uchádzať sa o jej veno alebo o ňu.*

Prešiel cez predné dvere obrátené k rieke a zložil si klobúk. Hodil ho na stôl neďaleko schodiska, kde pristál s tichým buchnutím, pričom takmer prevrátil vázu s kvetmi, ktorú naň položila jeho teta, starajúca sa mu o domácnosť. Xander sa zachvel, vrátil vázu doprostred stola a potom vošiel do svojej pracovne, najpoužíwanejšej miestnosti v dome.

„Alexander?“ ozval sa z bočných dverí ženský hlas.

„Teta, ako sa cítite?“ Keď odchádzal do Jamestownu, bolela ju hlava. Virgínske podnebie citlivej Škótke príliš neprosplievalo.

„Zase som ako rybička, synovec.“ Usmiala sa a utrela si ruky do zástery. Vráskavé líce mala biele od múky. „Práve som dopiekla chlieb na tento týždeň. Ale viac než naň mám chuť na správy o tabakových nevestách.“

Teta pravdepodobne túži po ženskej spoločnosti, usúdil Xander. Obišiel stôl a s nevôľou pozrel na otvorené účtovné knihy a rastúcu kopu korešpondencie. „Keď som odchádzal z mesta, Seaflower bola takmer v prístave.“

Neveriaco vyvalila oči. „Nezostal si tam, kým všetky tie ženy nevystúpili na breh, aby si si ich mohol prezrieť?“

„Nie.“ Zjavne sa dopustil najväčšieho priestupku. „Keby som vedel, že sa o ne zaujímate, svoj odchod by som odložil. Najprv som sa porozprával so slečnou Hopewellovou...“

„So Selah?“

„Áno. Prezradila mi, že ženy ubytujú v domácnostiach manželských dvojíc a potom sa začne dvorenie.“ Keď si všimol tetin sklamaný výraz, snažil sa spomenúť si na ďalšie podrobnosti, no márne. „Tak či onak, bolo tam dosť mužov túžiacich privítať tie nádejné nevesty.“

„Ale ty, bohužiaľ, nie.“

„Väčšmi myslím na záležitosti týkajúce sa plantáže než na ženy.“

„Po takej dlhej zime to je celkom pochopiteľné. Takže dnes budeme zase večerať sami?“

Zase. Jednoduchá otázka ho zaskočila. Sami. Vydaní napospas osudu. Bez svadobných vyhladiok. „Áno, ale zajtra sme pozvaní k Hopewellovcom.“ Obrátil sa k rímse kozuba so zbierkou fajok, ktorá ho lákala oveľa viac než práca rozložená na stole. „Konečne som sa stretol s Ustisom Hopewellom a dostal som od neho pozvanie. Čo keby ste ma sprevádzali? Aspoň si trochu oddýchnete od práce.“

„Och, to je krásny plán! Kedy odchádzame z domu?“

Xander sa odmlčal a vzal z rímasy anglickú hlinenú fajku so značkou výrobcu veterníkov na boku. „Okolo pol šiestej? Ak sa upokojí rieka, pôjdeme k nim šalupou, nie po súši.“

„Budem pripravená. Možno by ich potešila misa skorých jahôd. Keď som naposledy hovorila so Selah, pošťožovala sa mi, že im ich spustošili srnce.“

„Jahody, áno. Myslím, že Hopewellovci budú hostiť jednu tabakovú nevestu. Budeš medzi prvými ľuďmi, ktorí sa s ňou zoznámia, nech je to ktokoľvek.“

Xanderove slová sa neminuli účinku: jeho teta natešene zatlieskala ako malé dieťa. Potom sa vrátila do kuchyne k práci, ktorú zrejme robili všetky starnúce tety, a nechala ho premýšľať, prečo vlastne nezostal v prístave dlhšie.

Lebo je už dva roky vdovec.

Nie, ovdovelí muži sa väčšinou znovu oženili do niekoľkých týždňov.

Lebo fúkal studený vietor.

Nie, dnes fúkal najteplejší vietor od minulej jesene.

Lebo Jamestown sa mu nepáči.

Áno, to je pravda. Ale z prístavu predčasne odišiel najmä preto, lebo žena, ktorá ho v poslednom čase často znepokojovala, mala taký podmanivý pohľad...

2

„Dcéra, tvoj otec vraví, že dnes budeme mať spoločnosť. Mohla by si v záhrade natrhať zopár kvetov?“ Candace Hopewellová preskočila očami zo Selah na slúžku. „Izella, prestri na stôl pre ďalších dvoch ľudí, prosím.“

Keď Izella zmizla v jedálni, Selah na chvíľu zabudla na tabakové nevesty a obrátila sa k matke. „Dvoch, vravíš?“

„Príde pán Renick a pravdepodobne privedie svoju tetu, vdovu Brodiovú. Veď vieš, že má rada spoločnosť. Vymeniť život v Škótsku za tunajší vidieckejší bolo pre ňu určite ťažké.“

„Čo je dôvodom tohto nezvyčajného pozvania na večeru?“

„Obchod.“ Candace otvorila pec a vypustila z nej vôňu pšeničného chleba.

Pravdaže, obchod. Pre čo iné by ho jej otec pozýval k nim domov? Keď Selah vyšla cez bočné dvere, aby vyhovel matkinej prosbe, jej zvyčajne usporiadané myšlienky začali zrazu preskakovať jedna cez druhú. Posadnutosť Xandera Renicka obchodovaním napokon zvíťazila a spôsobila, že Selah ho v duchu obvinila aj z ďalších zločinov. Ale jej otec ho mal rád

a Xander ho často žiadal o radu – bola to česť, ktorú prejavil iba niekoľkým mužom v rozhádanom Jamestowne.

Zemitá vôňa záhrady jej ako vždy vyčistila zmysly presýtené kuchynskými vôňami. Bohužiaľ, pôda sa ešte celkom nepreberala, takže plnú náruč najkrajších letných kvetov dnes nenatrhá. Selah kráčala po cestičkách posypaných rozdrvenými mušľami a skúmala skromnú aprílovú ponuku. Zlatý starček, turica a trpasličie kosatce v záplave zelene. Júnová odmena bola zatiaľ v nedohľadne.

Selah však nepremýšľala o kvetoch, ale o možnom dôvode, pre ktorý sa pán Renick rozhodol poctiť ich svojou spoločnosťou. Znamená jeho dnešná návšteva, že konečne odložil smútok? Selah odrhla niekoľko stoniek božieho kvetu, vhodného na ich stôl, a hoci takmer vôbec nevoňal, ponorila si do kytičky tvár.

Možno na ženbu s tabakovou nevestou zmenil názor. Alebo ho presvedčil jej otec. Boh vie, že Rose-n-Vale potrebuje paniu. Selah zdvihla pohľad a zaostrila na okno izby Cecily Wardovej. Vyhovovala by mu Cecily? Manželstvo by pokojne mohlo byť „obchodom“, o ktorom sa zmienila jej matka.

Pri ich večernom stole sa zišla zaujímavá spoločnosť. Ustis ako vždy prekypoval dobrou náladou a úprimnosťou, takže pri rozhovore sa ani chvíľu nenudili. V poslednom čase bol trochu bledý, lebo sa ešte celkom nezotavil z vážneho zimného prechladnutia, ale choroba ho duševne nezlomila. A vďaka toľkým pomocníkom v kuchyni dnes stôl zdobili ich najlepšie kameninové misy, až po okraj naplnené skorým anglickým hrachom a novými zemiakmi. Shay, tiež v dobrej forme, im rozprával o veľrybách, ktoré zazrel v morských vlnách, a o nepriateľskej

španielskej galeóne, ktorá prenasledovala Seaflower, kým jej neušli vďaka priaznivému vetru.

Keby nemali spoločnosť, Selah by zostala na svojom mieste v jedálni obloženej dubovými doskami uprostred mihajúcich sa plameňov sviec. Ale dnes večer ona, jej matka a Izella ustavične odbiehali od stola do kuchyne, sprevádzané cinkaním príborov o cínové taniere a čľapotom piva, ktoré si muži dolievali do krčahov. Napokon im priniesli dezert – puding osladený karibským trstinovým cukrom a ozdobený kandizovanou citrónovou kôrou a jahodami, ktoré priniesla Xanderova teta. Cecily nad tou pochúťkou zdvihla ryšavé obočie.

„Pre našich hostí.“ Candace sa usmiala, zatiaľ čo Izella ich obsluhovala. „Najmä pre Cecily Wardovú – ako dar na privítanie vo Virgínii.“

Mladá žena si zjavne užívala, že je stredobodom pozornosti. Vložila si do úst plnú lyžicu pudingu a vyhlásila, že chuti božsky. „Nikdy by som si nemyslela, že v Novom svete ochutnám taký zázrak.“

Lichotivé slová ešte zvýraznili jej príťažlivý zovňajšok. Červenovlasá a zelenooká Cecily pripomínala skôr Škótku než Angličanku, ale túto záhadu čoskoro vyriešili.

„Moja matka, nech Boh opatruje jej dušu, pochádzala zo škótskej vysočiny. Škótskeho prízvuku sa nezbavila, ani keď sa vydala za otca a presťahovala do Anglicka.“ Pohľadom obišla stôl a na každom sa na chvíľu zastavila, akoby ich po jednom hodnotila. Napokon pozrela na Xandera. „Počula som, že medzi tunajšími kolonistami je veľa Škótov.“

„Áno, väčšinou ide o zmluvných sluhov. Chudobných šľachticov, obchodníkov, zhýralcov...“ Ustis figliarsky pozrel na Xandera. „Desať ráz schopnejších pokaziť existujúce spoločenstvo, než založiť nové, ako vravel náš neslávne známy zakladateľ John Smith.“

Všetci sa zasmiali a Xander sa oprel na stoličke. Selah podráždilo, keď si všimla, že si znovu nasadil na tvár ten svoj neznesiteľný, takmer previnilý úsmev. „Som iba skromný Škót, slečna Wardová. Syn striebrotepca z Culrossu v kráľovstve Fife.“

Skromný Škót, vskutku. Každý iný muž by bol pyšný na to, že je mešťan a člen rady, kmeňový vyjednávač, najväčší vlastníak pôdy v Tidewateri... a na dôvažok bezohľadný tabakový lord.

Cecily už vyzerala zalúbená. Keď vrhla na Xandera ďalší koketný pohľad, Selah zmeravela. Mala by ju varovať? Xander pozrel na svoj krčah. Úhľadne zastrihnutá brada mu sotva maskovala tmavú pokožku.

„Škótska časť príbehu je pravdivá, ale tým rečiam o skromnosti neverte.“ Shay sa uškrnul a zdvihol lyžicu. „Raz mu bude patriť celá Virgínia. Jamestovská šľachta sa pred ním už teraz zvíja od strachu.“

Xander vystrel ruku a hánkami láskyplne pošúchal Shaya po opálenej pokožke na hlave, za čo si vyslúžil žmurknutie a tichý smiech.

„Pomóc!“ zvolal zo žartu Shay a vzápätí požiadal o dupľu.

„No tak, Shay,“ mierne ho vyhrešila Candace. „Nepredvádzaj sa pred hosťami!“

Izella pred neho s úsmevom položila posledný puding a potom sa sústredili na záležitosti týkajúce sa osady.

„Počul som, že vy mešťania chcete rozkrájať celú Virgíniu na kusy,“ podotkol Ustis. „A vymenovať šerifa Jamestownu.“

„Áno, je na tom zrno pravdy.“ Xander položil krčah. „Virgíniu rozdelia na osem grófstiev.“

„Grófstiev?“ Ustis odložil servítku. „Občas ľutujem, že som odstúpil z guvernérskej rady. Na základe vlastných skúseností môžem potvrdiť, že oddeľovanie faktov od výmyslov je dosť únavné.“

„Prihováram sa za kraje, nie za grófstva, rovnako ako väčšina osadníkov, ktorí prichádzajú do Virgínie, lebo chcú

záležitosti riešiť inak než ľudia v Anglicku. Zatiaľ ich sem prišlo päťtisíc a prevažne nesúhlasia s anglickými zvykmi.“ Xander pozrel na Selah a zdvihol jedno obočie. „Presne päťtisícpäťdesiat sedem, áno?“

Usmiala sa, prekvapená, že si vedie záznamy. „Áno, a keď sa nevesty vydajú a začnú rodiť deti, pribudnú mnohí ďalší.“

„Dcéra!“ Candace sa začervenala ako školáčka, zatiaľ čo Xander sa ticho, šibalsky zasmial. „Takto sa v spoločnosti nerozpráva.“

„Hovorí iba pravdu, vďaka Bohu. Nie je tajomstvom, že tieto nevesty sem poslali preto, aby zvýšili počet obyvateľov Virgínie.“ Ustis pozrel na Selah a prikývol. „To je poriadny rozdiel oproti stovke úbohých bláznov, ktorí prví pristáli pri našom brehu, a takmer všetci boli muži.“

„Veľmi som sa bála, že skončíme ako tie stratené duše z ostrova Roanoke.“ Vdova Brodiová sa viditeľne zachvela. „Nech ich opatruje Boh.“

Zavládlo trúchlivé ticho, ktoré prerušil Xander: „Stále počúvame správy o preživších osadníkoch, ktorí na ostrove Roanoke žijú medzi miestnymi Indiánmi.“

„V to môžeme iba dúfať.“ Candace zdvihla k perám modrý pohár. „Veľa ľudí zmizlo bez stopy. Ako je to možné?“

Selah pozrela na Cecily, túžiac ochrániť ju pred takými strašnými rečami. Ale popravde život vo Virgínii ešte stále pripomínal boj o prežitie, takže všetko okrem maximálnej úprimnosti pôsobilo zavádzajúco.

„Prežili sme strašný hladomor, dlhé suchá aj indiánske nepokoje. Za to môžeme byť vďační.“ Ustis vstal, pochválil jedlo a potom sa s Xanderom utiahol do pracovne.

Shay sa o chvíľu ospravedlnil, že sa chce znovu stretnúť na ulici s priateľmi, a tak pri stole zostali iba štyri ženy. Chlipkali nápoje a rozprávali sa o nevinnejších témach, zatiaľ čo sviece vo svietnikoch sa postupne zmenšovali. Selahine myšlienky